

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА

ПРЕД БУРЯ

chitanka.info

Не заваля дъждът. Нататък сви.
Тежи в гърдите летен лепкав въздух.
И виснат аромати на треви.
И слънцето жълтее като зъл дух.
А трупача се облаци над нас.
А светкаше и тряскаше отгоре.
И чакахме дъжда с такава страст,
с каквато чака свобода затворник.
Да рукне върху нас. Да охлади
телата ни, душите ни горещи...
Да разтопи във нашите гърди
онуй тежачото и душачо нещо...
И после със окъпани очи,
с окъпани души да се докоснем,
за да усетим, както си мълчим,
че щастieto е безумно просто.
Един дошъл съвсем навреме дъжд.
Целебен дъжд, в душите ни се втурнал,
във тях за да измие изведнъж
праха на сухите житейски бури.
...Отмина ни, отмина ни дъждът.
Останахме — задъхани и потни —
излъгани за кой ли вече път,
че нещо ще се случи във живота.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.